

บันทึก

เรื่อง การตีความเกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บประเภทรถยนต์นั่ง

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๒๖๘๐/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๐๒ ความว่า กระทรวงการคลังได้รับรายงานจากกรมสรรพากรว่า บริษัทสยามกลการ จำกัด ได้ส่งรถยนต์จี๊ปเล็กวิลลีและฟอร์ดที่ใช้งานแล้วจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย โดยมีได้ลงรับและลงจ่ายในบัญชีรับจ่ายโรคภัยไข้เจ็บที่กำหนดให้ทำตามนัยมาตรา ๑๘๕ แห่งประมวลรัษฎากร และเมื่อจำหน่ายไปแล้วบริษัทก็ได้เรียกเก็บภาษีการซื้อโรคภัยไข้เจ็บได้อย่างใด เพราะบริษัทมีความเห็นว่า รถจี๊ปเล็กที่ส่งมาจำหน่ายนี้ไม่ใช่รถยนต์นั่ง แต่เป็นรถยนต์บรรทุกที่ใช้งานแล้ว โดยกองทัพอเมริกันในประเทศญี่ปุ่นใช้เป็นรถยนต์บรรทุกสัมภาระในราชการทหาร และบริษัทได้สั่งซื้อเข้ามา และเสียอากรขาเข้าในจำพวกรถยนต์บรรทุกตามพิกัดอัตราอากรขาเข้าต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๐๑ โดยเสียอากรขาเข้าร้อยละ ๒๐ หาได้เสียในอัตราของรถยนต์นั่งไม่ ทั้งเมื่อบริษัทนำไปจดทะเบียนยานพาหนะ เจ้าหน้าที่กองทะเบียนยานพาหนะ กรมตำรวจก็รับจดทะเบียนให้เป็นรถยนต์บรรทุกตามสภาพของรถ

กรมสรรพากรเห็นว่า สำหรับรถจี๊ปนี้ ตามกฎหมายศุลกากรได้แยกประเภทและอัตราอากรไว้ต่างหาก ไม่รวมกับรถยนต์นั่ง ส่วนตามประมวลรัษฎากรมิได้แยกไว้เช่นนั้น และรถจี๊ปเล็กนี้อาจใช้ได้ทั้ง ๒ กรณี กล่าวคือ อาจใช้เป็นรถยนต์นั่งก็ได้ หรือจะใช้เป็นรถยนต์บรรทุกก็ได้ สุดแต่ผู้ใช้ บางกรณี บริษัทต่างประเทศส่งมาในลักษณะพร้อมที่จะเป็นรถยนต์นั่ง แต่บางกรณีบริษัทในประเทศต้องมาปรับปรุงเองในประเทศอีกต่อหนึ่ง โดยเฉพาะในประเทศไทยมักจะใช้รถจี๊ปเป็นรถยนต์นั่ง แต่ที่ใช้เป็นรถยนต์บรรทุกก็มี ฉะนั้น ถ้าหากรถยนต์จี๊ปเล็กวิลลีและฟอร์ดดังกล่าวแล้ว เป็นรถยนต์นั่ง บริษัทจะต้องเสียภาษีโรคภัยไข้เจ็บตามบัญชีอัตราภาษีการซื้อโรคภัยไข้เจ็บหรือไม่ นับว่ายังเป็นปัญหาอยู่ควรให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความให้แน่ชัด

กระทรวงการคลังได้พิจารณาแล้วเห็นว่า รถจี๊ปเล็กจะเป็นโรคภัยไข้เจ็บประเภทรถยนต์นั่งหรือไม่นั้น ยังเป็นปัญหาอยู่จริง จึงได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๕) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

ในเบื้องต้นพึงระลึกว่า ถึงแม้กฎหมายศุลกากรจะได้กำหนดอัตราอากรขาเข้าสำหรับรถจี๊ปอย่างเดียวกับรถบรรทุกด้วยก็ตาม แต่ก็จะนำบทบัญญัติของกฎหมายศุลกากรมา

วินิจฉัยแก่กรณีการเสียภาษีโรคภัยที่หาได้ไม่ เพราะกฎหมายศุลกากรใช้บังคับตามสภาพของสินค้าขณะที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร แต่ประมวลรัษฎากรว่าด้วยภาษีโรคภัยที่ใช้บังคับในขณะที่จำหน่ายสินค้านั้น ๆ ซึ่งขณะจำหน่ายสภาพของรถอาจมีการตกแต่งดัดแปลงเพิ่มเติมให้ผิดแผกไปจากขณะที่เสียภาษีศุลกากรก็ได้ ฉะนั้น การพิจารณาว่ารถใดจะเป็นรถบรรทุกตามนัยของประมวลรัษฎากรว่าด้วยภาษีโรคภัยหรือไม่นั้น จึงต้องพิจารณาจากสภาพของรถในขณะที่จำหน่ายนั่นเอง เมื่อสภาพของรถเป็นสาระสำคัญสำหรับการวินิจฉัยว่าเป็นรถบรรทุกหรือไม่ จึงเป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่จะต้องพิจารณาเป็นรายกรณี และไม่ใช่ปัญหาข้อกฎหมาย^๑

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกาใคร่ขอเสนอเป็นข้อสังเกตว่า การวินิจฉัยว่ารถใดเป็นรถบรรทุกนั้น นอกจากจะวินิจฉัยเพื่อเสียภาษีโรคภัยแล้ว ยังจะต้องวินิจฉัยเพื่อการจดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์อีกด้วย ฉะนั้น การวินิจฉัยของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจึงควรเป็นไปในลักษณะเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อมิให้เป็นปัญหาโต้แย้งได้ต่อไป

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๐๒

^๑ มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๔๗๖ ได้บัญญัติว่า

“มาตรา ๕ คณะกรรมการกฤษฎีกามีหน้าที่

๑. จัดทำร่างกฎหมาย หรือกฎข้อบังคับตามคำสั่งของสภาผู้แทนราษฎรหรือคณะรัฐมนตรีแล้วแต่กรณี

๒. รับปรึกษาให้ความเห็นในทางกฎหมายแก่ทบวงการเมืองของรัฐบาล

ฯลฯ

ฯลฯ”